

Sygn. akt V CZ 16/14

POSTANOWIENIE

Dnia 26 marca 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Teresa Bielska-Sobkowicz (przewodniczący)

SSN Marian Kocon

SSN Grzegorz Misiurek (sprawozdawca)

w sprawie z powództwa B. S.

przeciwko Spółdzielni Mieszkaniowej w Z.

o ustalenie nieważności uchwał,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 26 marca 2014 r.,

zażalenia strony pozwanej na postanowienie Sądu Apelacyjnego

z dnia 9 grudnia 2013 r.

oddala zażalenie.

UZASADNIENIE

Sąd Apelacyjny postanowieniem z dnia 9 grudnia 2013 r. odrzucił skargę kasacyjną pozwanej od wyroku tego Sądu z dnia 9 lipca 2013 r., wskazując, że wartość przedmiotu zaskarżenia jest niższa niż pięćdziesiąt tysięcy złotych (art. 398⁶ § 2 w związku z art. 398² § 1 k.p.c.).

W zażaleniu na to postanowienie pozwana wniosła o jego uchylenie, zarzucając Sadowi Apelacyjnemu naruszenie art. 398² § 1 oraz art. 19-23 k.p.c.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Uchwały organów spółdzielni mogą mieć charakter majątkowy lub niemajątkowy a oceny konkretnej uchwały w tej płaszczyźnie dokonuje się przez przyzmat jej przedmiotu, co pozwala określić, jakie prawa i interesy – majątkowe lub niemajątkowe - podlegają ochronie w danym postępowaniu (zob. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 22 marca 2012 r., IV CZ 148/11, nie publ.; z dnia 22 czerwca 2012 r., V CSK 291/11, nie publ.; z dnia 28 maja 2013 r., V CZ 7/13, nie publ.). Rozróżnienia spraw o charakterze majątkowych lub niemajątkowych dokonuje się zatem na podstawie kryterium obiektywnego, a nie zasadzie swobodnego uznania.

Przedmiotem uchwał zaskarżonych w sprawie niniejszej była zmiana regulaminu rozliczenia kosztów zakupu energii cieplnej i dokonywanie rozliczeń z użytkownikami lokali za centralne ogrzewanie oraz podgrzanie wody. Prawdłowo więc Sąd Apelacyjny uznał, że uchwały te pozostają w bezpośrednim związku z ekonomicznym interesem stron. Oceny tej nie zmienia okoliczność, że w pozwie powódka nie wskazała wartości przedmiotu sporu i nie została wezwana do jej oznaczenia.

Skoro pozwana w apelacji od wyroku Sądu pierwszej instancji oddalającego powództwo wartość przedmiotu zaskarżenia określiła na kwotę 1.000 zł, to wartość przedmiotu zaskarżenia skargą kasacyjną wniesioną od

wyroku Sądu drugiej instancji oddalającego apelację nie może przekraczać tej kwoty (zob. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 17 grudnia 2003 r., IV CZ 153/03, nie publ.; z dnia 21 grudnia 2006 r., III CZ 89/06, nie publ. i z dnia 19 czerwca 2013, I CZ 50/13, nie publ.). Skarżąca nie mogła zatem skutecznie, tylko dla osiągnięcia progu dopuszczalności skargi kasacyjnej przewidzianego w art. 398² § 1 k.p.c., określić wartości przedmiotu zaskarżenia na kwotę 63.815.387,00 zł.

Z tych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398¹⁴ w związku z art. 394¹ § 3 k.p.c. orzekł, jak w sentencji.